

Onderwerp Kinderen van femicideslachtoffers

Datum 7 januari 2026

L.S.,

Met ons onderzoek aan de Universiteit Leiden binnen de [Femicide Monitor](#), ondersteund door het Ministerie van Justitie en Veiligheid, brengen wij niet alleen het dodelijk geweld tegen vrouwen in Nederland systematisch in kaart, maar maken wij ook een tot nu toe grotendeels onzichtbare groep zichtbaar: de kinderen die achterblijven na femicide. Deze kinderen verdwijnen vaak uit beeld doordat zij binnen juridische en bestuurlijke systemen primair als getuigen worden benaderd en onvoldoende als slachtoffers worden erkend, terwijl zij dat wel degelijk zijn. Hun minderjarigheid betekent dat zij ten tijde van het delict vaak geen eigen stem hebben, en in het publieke debat krijgen zij beduidend minder aandacht dan andere nabestaanden, mede door complexe loyaliteitsdynamieken ten opzichte van de dader, die veelal hun vader is.

Interviews met nabestaanden, interviews met voogden en verzorgers van minderjarige nabestaanden en voorlopige kwantitatieve data-analyses laten zien dat erkenning van deze kinderen als nabestaanden en slachtoffers van femicide van groot belang is, omdat zij met een samenloop van ingrijpende problemen worden geconfronteerd. Het gaat om een unieke vorm van emotioneel trauma, waarbij zij plotseling beide ouders verliezen, één ouder door moord en de andere door zelfdoding of langdurige afwezigheid door detentie. Daarnaast ervaren zij aanzienlijke financiële en juridische knelpunten, zoals het ontbreken van recht op een wezenuitkering en de situatie waarin de dader-ouder soms nog gezag heeft en daarmee grote invloed uitoefent op hun toekomst. Ook praktisch worden deze kinderen zwaar belast, doordat zij hun woning, die vaak tevens plaats delict is, moeten verlaten, uit hun vertrouwde omgeving worden gehaald, soms van broers en zussen worden gescheiden en te maken krijgen met onduidelijkheid over gezag, contact met de ouder in detentie en een versnipperd hulpverleningslandschap zonder centraal aanspreekpunt. Juist deze combinatie van factoren onderstreept de noodzaak om kinderen structureel te erkennen als nabestaanden van femicide en hun positie expliciet te verankeren in beleid en praktijk.

In bijgaande Factsheet treft u een eerste overzicht van de aard en omvang van deze unieke, verborgen populatie, aan.

Ik ga graag met u in gesprek op 22 januari 2026, om deze bevindingen toe te lichten en mogelijke vragen te beantwoorden.

Met vriendelijke groet,

Marieke Liem
Hoogleraar Veiligheid en Interventies
Universiteit Leiden